

PACHATELÉ DOBRÝCH SKUTKŮ

Miloš Kratochvíl

puntíkáři

The illustration features two cartoon boys. One boy, on the right, has a large, black, scribbled-out head and is wearing a red striped shirt. The other boy, on the left, has short dark hair, wears glasses, and a green shirt. Several smaller black scribbles are scattered around the main one. The title 'puntíkáři' is written in white, jagged, hand-drawn letters across the black scribble.

Mladá fronta

1

Puntíkáři

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

mladá fronta

Miloš Kratochvíl
Puntíkáři – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Miloš Kratochvíl

pachatelé dobrých skutků 1

Puntíkáři

ilustroval **m**ilan **S**tarý

Miloš Kratochvíl

pachatelé dobrých skutků 1

Puntíkáři

mladá fronta

Věnováno Natálce a Michalovi

Všechno v téhle knížce je čistá pravda.
Jestli se vám bude zdát, že se nic z toho
nemohlo stát, tak je to nejspíš tím,
že nemáte toho správného kamaráda!

Kamarádi na život a na smrt

S Filipem Fialkou jsme kamarádi na život a na smrt. S ním se totiž jinak ani kamarádit nedá. Většinou vymyslí tak šílené věci, že byste ho museli zabít, anebo se musíte smířit s tím, že půjde o život i vám!

Skamarádili jsme se hned v první třídě. Ale ne úplně první den...

Brejle nebo svěrací kazajka

V první třídě jsem se posadil do první lavice k oknu. Vedle Valouše, kterému jsme tehdy ještě neříkali Balvan, i když tlustý už byl. V tašce mu vždycky zabírala víc místa svačina než učení a do první lavice se nacpal proto, že byl líný na krok, tak aby to neměl daleko k tabuli.

Já se dopředu nehrnul. Posadila mě tam Aneta. To je má o dva roky starší sestra. Nebyl to její nápad. V té době byla ještě celkem normální. Tvářila se sice důležitě, že mě vede do třídy sama, s tím

ale u holek nic nenaděláte. Holky prostě takové jsou. Když dostanou nějaký úkol, začnou být důležité... Pamatuju si, jak tenkrát každému pyšně vykládala, že jsem její mladší bratr. Školník Vavera mi podal ruku, zatímco Vlčice, tedy učitelka Vlčková, pohládila Anetu. Bylo mi to fuk, já na hlazení nejsem, jen si na to teď často vzpomenu! Teď totiž když se ve škole řekne Michal Souček, tak Aneta dělá, že to jméno v životě neslyšela a že mě vůbec nezná. A je tím pěkně trapná, protože mě a Fialku zná celá škola!

Kotnour se mě už tenkrát ptal, jestli je Aneta opravdu moje vlastní sestra a za co mě nenávidí, že mě předhodila přímo před katedru. Jenže za to Aneta nemohla, jak už jsem říkal. To nařídila maminka. Prý tam musím sedět, abych dobře viděl, když nosím brejle...

Já bych brejle vůbec nosit nemusel, i bez nich vidím všechno, co potřebuju. Jenže maminka pracuje v optice, všem brýle dává, a tak by si asi připadala divně, kdybych je neměl i já.

Pár dní před začátkem školy mi změřila oči a nasadila mi tu hrůzu na nos. Byl jsem z toho dost špatný. Hlavně když jsem se potkal u zrcadla. Připadalo mi, že na mě čumí někdo cizí a vypadá jako pitomec. Táta to na mně poznal. Byl taky kluk, takže ví, jak se kluci na brejlouny koukají. Snažil se mě utěšit řečmi, jako že když mám brejle, nemůže mi do oka vletět moucha nebo chroust, nemohl by mi do něj naprskat křeček, kdybych třeba někdy nějakého křečka měl... Brzy byl ale s vymyšlením výhod v koncích, a když viděl, jak na něj přes ty zasklené dráty pořád mžourám jako zoufalec, zavřel dveře pokoje, aby nás nikdo neslyšel,

a zašeptal: „Ber to tak, že tohle je nejmenší neštěstí, jaké tě mohlo potkat! Kdyby ses narodil tetě Marcelce, tak tě navlíkne do svěrací kazajky, a pak by sis už vůbec žádnou srandu neužil!“

Maminčina sestra, teta Marcela, je totiž doktorkou na psychiatrii... A pokud jde o mě, je hodně snaživá. Odmalička sleduje, co na mně není normální, a věčně našim radí, co bych měl a co bych neměl.

Něco pravdy na tom tedy bylo, ale moc na mě tátova útěcha nezabrala. Vím o jeho radách své. Pracuje totiž v reklamní agentuře jako kreativec. To je člověk, který se živí vymyšlením řečí o tom, že to, co máte právě před očima, je úplně nejlepší. Ale jak u nás doma všichni víme, ani on sám tomu většinou nevěří... Takže mi mnohem víc pomohlo poznání, že se brejle dají kdykoliv schovat do kapsy.

Černý puntík ještě před školou

Kvůli mamince a brejlím jsem tedy seděl v první lavici, zatímco Fialka se posadil do poslední. Na rozdíl od nás ostatních, kteří jsme šli do školy když ne s nadšením, tak aspoň se zvědavostí, Filda bezpečně věděl, že ho ve škole žádná legrace nečeká. Měl za sebou totiž jednu trpkou zkušenost. Stal se jediným žákem na světě, který dostal černý puntík za špatné chování ještě dřív, než do školy vkročil!

